

JOE HILL

Kirj. RALPH CHAPLIN.

JOE HILLIN hautajaiset vietettiin Chicagossa vuotena 1915. Työläistoverit, jotka olivat mukana tässä hautajaistilaisuudessa, — mikä muodostaa merkkitapaoksen työväenliikkeessä — muistavat myöskin sen hämmästyksen ja kauhun millä parempiosaiset ihmiset, niin sanotut hyvät kansalaiset odottivat tätä ihmeellistä tilaisuutta. Tavallisesti, kun huomatussa asemassa olevat henkilöt muuttavat manalan majoille, heitä erikoisesti kunnioitetaan tekemistään palveluksista kapitalistiselle järjestelmälle, mutta tapahtuu se sangen pintapuolisella ja muodollisella tavalla. Toiset, samoin huomatussa asemassa olevat henkilöt kokoontuvat kunnioittamaan pois mennyttä kaveriaan läsnäolollaan. Uteliaat joukot kerääntyvät katselemaan välinpitämättöminä, sangen harvojen mieleen vaikuttaa sellainen tilaisuus juuri ollenkaan todellisesti ja lyhyen ajan kuluttua koko tapaus on unohdettujen joukossa.

Mutta kun työn laulujen tekijän kuullen lävistämää ruumista saatettiin viimeiseen lepoonsa, niin kansajoukkojen tulva oli mitä ihmeellisin, sellainen, jota ei oltu koskaan ennen nähty ja sen joukon sielussa paloi todellinen suru. Jo hautajaissaatto oli maileja pitkä ja satoja miehiä ja naisia tarvittiin kantamaan lippuja ja viirejä sekä kukkalaitteita. Näytti todellakin siltä, että koko Chicagon palkkatyöväestö olisi tuona päivänä tullut ulos tätä tilaisuutta varten. Kadut olivat mustanaan katsojista ja muu liikenne kaduilla pysähtyi.

Luonnollisesti tällainen näky hämmästytti hyviä kansalaisiamme. — Tällainen tilaisuus hämmästytti sitäkin suuremmalla syyllä, että Joe Hill oli tavallinen kuljeksiva palkkatyöläinen, kaukana siitä, että hän olisi kuulunut kunnioitettujen kansalaisten joukkoon, hänet vielä lisäksi ammuttiin muka rikokseen syyllisenä huomattujen ja erikoisesti kunnioitettujen Utahin valtion virkailijain toimesta. Kuinka olisi voitu odottaakaan että tällaista tilaisuutta olisi voitu ymmärtää.

Minkälainen mies hän sitten oli?

Samaan aikaan kun työläiset sulloutuivat West Side Auditoriumin hautajaistoimistoon, osoittaen siten kunnioitusta Joe Hillin kuolleille jättelle, niin eräs Chicagon suurimmista sanomalehdistä teki kysymyksen toimitussivullaan ja mitä suurimman ja vilpittömän hämmästyksen vallassa:

“Minkälainen mies tämä, jonka kuolemaa juhlihan kumouslauluin ja kenen ruumiin jälessä kulkee enemmän surusaatossa, kuin prinsin taikka jonkun muun ylhäisen henkilön ruumissaatossa?”

Ne “kapinalaulut” olivat Joe Hillin omia lauluja — urhokkuutta, kuolemattomuutta ja voittamattomuutta hänestä, jotka yhä vieläkin elävät ja kulke-

vat mukana taistelussa senkin jälkeen kun hänen ruumiinsa on jo hävinnyt tuhkaan. Ja sellaisia ne laulut ovat! Ne ovat karkeita kuten kotona kudottu vaate ja kuitenkin hienoa kun silkkiä; täynnä iloa, naurun ja purevan ivan sointuja; täynnä hiottua vihaa ja palavaa hellyyttä; voimakkaita ja yleviä ovat hänen laulunsa; työläisten omia lauluja ja vain työläisiä varten; kirjoitettuna ainoastaan sillä kielellä, jota hän ymmärsi ja sellaisena ne tulivat myöskin musiikiksi, mikä eli Joe Hillin sydämessä.

Yleisesti ei ole tunnettua, että Joe Hill oli matkallaan Chicagoon, kun hän joutui selkkauksiin Utahissa, joka maksoi hänelle elämänsä hinnan. Sangen vähän hän sitä käsitti itse taikka kuka tahansa sitä olisi voinut uneksia, että Joe Hill, kun hän alkoi matkalleen, hänen matkansa päättyisi valkoisessa arkussa, jonka peittona olivat punaset neilikat kiedottuna punaisiin nauhoihin. Kuitenkin niin tapahtui. Joe Hill oli ennemmin Chicagossa 1903. Tämä oli heti hänen Yhdysvaltoihin saapumisensa jälkeen. Täällä hän ansaitsi sellaisen omaisuuden (steikin) joka teki mahdolliseksi hänen päästä Californiaan — määränsä päähän.

Syntynyt Ruotsissa.

Joe Hillin täydellinen nimi oli Joseph Hillström. Hän syntyi pienessä Jevla nimisessä kaupungissa, Gestrickslandin maakunnassa. Hänen kasvatuksensa ei ollut sen huonompi eikä parempi, kuin toistenkaan poikien hänen kotiseudullaan. Kansakoulua hän kävi kunnes oli kuudentoista vuoden ikäinen. Kuitenkin Joe Hillinä hän oli erilainen. Hän oli syntynyt kapinalliseksi ja syntynyt myöskin taistelijaksi. Hänen elämänsä pyrkimyksenä, vallankumouksellisuuden ohella oli runous, musiikki ja piirustus. Oikeudenmukaista liioin ei ole sanaa, “vallankumouksellisuuden ohella”, sillä Joe Hillin työ noilla mailla aloilla oli osa — ja suuri osa — hänen taistelustaan kapitalismia vastaan. Vieläpä vankilassa ollessaan ja vain vähää ennen teloituksen toimeenpanoa hän kirjoitti sellaiset laulut, kuten “WORKERS OF THE WORLD AWAKEN” ja “ÄLKÄÄ VIEKÖ ISÄNTÄ POIS”. Näiden laulujen kansipiirroksot ovat sellaisenaan, kuin ne olivat hänen piirtämiään kuoleman kopissa. Joe Hillillä oli erinomainen taipumus piirustukseen ja vankilassa ollessaan yksinäisinä tunteina hän piirusteli kysymyksistä, mitkä hänen mieltään kiinnittivät, taikka sitten johtuivat muuten mieleensä vain pelkässä mielikuvituksessa.

Joe Hill oppi englanninkielen jo silloin kun hän työskenteli Englannin ja Ruotsin välillä kulkevissa laivoissa. Englanninkieltä hän sitten lisäsi opettelemalla englanninkielen kielioppia Y. M. C. A. iltakoulussa Götteborgissa. Ennen merille lähtöään hän oli työskennellyt Ruotsin rautateillä lämmittäjänä.

Äidin kuolema.

Joe Hill jätti kotimaansa äitinsä kuoleman jälkeen. Mitä tämä tapaus häneen vaikutti, tuskin sitä kukaan koskaan tietää. Sen on Joe Hill sanonut, että taipumuksensa on hän perinyt äidiltään ja on häntä rakastanut sanomattomasti. Tämä tällainen tapaus ja sitten toiselta puolen hänen kiehuva viikinki verensä kuohahti niin, että hän tulikin New Yorkiin 1902. Tähän aikaan hän oli pitkä ja innostuneen näköinen nuori mies kahdenkymmenen vuoden ijässä. Epäilemättä hän oli paljon jo siihen mennessä kuullut Amerikasta, vapauksien maasta ja sen suunnattomista mahdollisuuksista. Kuitenkin hän oli vieras maassa ja ilman rahaa. Hänen ainoa tuttavansa tässä vieraassa maassa oli hänen serkkunsa John Holland, joka hänen kanssaan oli tullut Ruotsista niinikään. Nämät kaksi serkkua työskentelivät missä milloinkin ja mitä sattuiivat saamaan. Kaiken muun ohella Joe Hill pari viikkoa työskenteli m. m. palvelijana eräässä Bowrin kapakassakin New Yorkissa. Onhan luonnollista, että hän ei pitänyt suotavana sitä asemaa, mihin täällä uudessa maassa joutui. Mahdollisesti hän ajatteli, että ehkä hän ei sattunut saamaan oikeaa tietä, tässä uudessa maailmassa ja niin muodoin päätti suunnata matkan länteen tässä onnekkouden maassa ja mahdollisesti lännessä on kaikki toisenlaista. Kaikessa tapauksessa Joe Hill ja hänen serkkunsa kun olivat olleet New Yorkissa yhden vuoden lähtivät jatkaa matkaansa New Yorkista Chicagoon. Täällä sama tilanne oli edessä kuten New Yorkissakin ja taaskin satunnaiset työt olivat, mitä he sattuiivat saamaan. Vastustukset, ankara työ ja jatkuva epävarmuus olivat taaskin seuralaisina. Kahdeksan viikon aikana oli määrä täysi. Sitä kauvemmin he eivät tilannetta jaksaneet kestää. Vihdoin kahden viikon työstä konepajassa eräässä tehtaassa Chicagon pohjoisosassa sai Joe Hill \$20.00. Tämä eväänään nämät kaksi poikaa taaskin jatkoivat matkaansa länteen päin. Tällä kertaa he olivat jo sen oppineet että yrittivät matkustaa mahdollisimman paljon niillä varoilla, mitä heillä oli. Monien seikkailujen jälkeen he vihdoinkin pääsivät San Pedroon, Californiassa. Täällä he asuivat vähän yli kolmen vuoden ajan omassa kämpässään. Joe Hill sai ystäviä paljon heti alussa. Enimmäkseen hän teki rannikolla lastaustöitä. Muitakin töitä kyllä oli saatavissa, mutta hän näytti kuitenkin enimmän pitävän lastauksesta. Meri viekoitteli Joe Hillin viikinkiluonnetta kerta toisensa jälkeen. Kun viekoitusta ei voinut vastustaa, niin hän teki matkan Honoluluun, Alaskaan taikka jonnekin muualle Lännen satamiin.

Hänen paras ystävänsä.

Paras ystävä, mitä Joe Hillillä oli San Pedrossa, oli eräs Macon-niminen mies, joka toimi lähetykslaitoksen johtajana 331 Beacon kadulla. Tämä Macon piti myöskin Joe Hillistä erinomaisesti. Epäilemättä Joe Hill tunsu kunnioitusta Maconin erikoisesta huomaavaisuudesta ja halusi osoittaa jol-

lakin tavoin vastapalvelustaan. Piano kiinnitti hänen mieltään kaikkein eniten. Joe Hill oli elävä pianon soittaja ja soitteli omaksi huvikseen sekä tovereidensa iloksi. Kuitenkin Joe Hill käytti lähetykslaitoksen pianoa toiseen tarkoitukseen. Hän muokkaili vanhoja tunnettuja lauluja hieman, sovittean niihin siten uudet sanat pianon ääressä. Kuka tahansa joka oli vain kuulomatkan päässä ei voinut olla hymyilemättä ja tuntematta omituisia iloa Hillin omassa hymyilyssä, kun hän näitä lauluja sovittelee värsyn kerrallaan. Säästää niitä taikka kirjoittaa muistiin, ei näyttänyt koskaan tulle van edes Joe Hillin mieleenkään. Hän yksinkertaisesti ne lauloi ulos ja meni eteenpäin unhottaukseen entiset. Mutta ne, jotka niitä kuulivat eivät niitä unhoittaneetkaan.

Pian Joe Hillistä pidettiin yleisesti ja erikoisesti San Pedrossa. Satamatyöläiset pitivät erikoisesti Joe Hillistä siitä syystä, että hän oli ensimmäinen mies San Pedrossa, joka sanoi tyytymättömyytensä työnantajille milloin tilanne oli sellainen, että sanottavaa oli. Monta kertaa hän oli viimeinen mies jättämään työpaikan, kun lakko julistettiin, mutta hän aina odotti laivojen rantaan tuloa ja toi niiden miehet mukanaan lakkoon. Tämä kaikki oli jo ennen kuin hän liittyi I. W. W. jäseneksi. Hänellä itse asiassa olisi ollut kaikki edellytykset ryhtyä työkseen työläisten agitaattoriksi ja sitä paitsi oli hän jo siihen mennessä lukenut useita teoksia työväenliikkeen alalta.

Musikin ihailija.

Mökissään, missä hän serkkunsa kanssa asui, oli yhtä hyvin huomioon otettu. John Hollandin lausunnon mukaan Joe tiesi "yleensä kaikki tunnetut musiikkikappaleet ja voi soittaa millä tahansa tunnetulla soittovälineellä." Hänellä oli taipumusta myöskin itämaalaisiin ruokalajeihin ja kykeni hän laittamaan kiinalaisia ruokalajeja, jotka olisivat täyttäneet ylemmätkin vaatimukset tällä alalla. Kiinalaisia ruokatikkuja hän voi käyttää yhtä hyvin kuin kiinalaiset itsekin. Kun oli hyvä aika niin oven nuora oli aina ulkona ja vaikka oli huonokin aika, niin ulkona se oli sittenkin. Sangen usein tapahtui, että hän ohikulkevalle ja tuntemattomalle vieraalle antoi viimeisen suullisen riisiä mökissään ja monta kertaa jätti itsensä ilman, että voi vieraalleen antaa.

Casey Jones.

Sitten tuli Southern Pacific rautatiellä lakko ja tämä oli tapaus, mikä teki Joe Hillin kuuluisaksi laulujen kirjoittajana. Casey Jones, sellaisena kuten se esiintyy pienessä punaisessa laulukirjassa, soitettiin niinikään ulos tuosta mainitusta lähetykskodin pianosta muutamien rautatieläisten kuullen, jotka olivat lakossa. Nämät lakkolaiset innostuivat lauluun ja pyysivät Joe Hilliä sitä kirjoittamaan ja painattaa sitten pienelle kortille, mitä olisi myyty lakkolaisten hyväksi. Tämä telttiinkin ja niin

Casey Jones tuli heti kuuluisaksi koko lännessä. Liikkuvat työläiset ja lakkolaiset kuljettivat laulua mukanaan yhdestä kolkasta toiseen. Mutta Joe Hill unhotti pianikin tämän laulunsa, sillä hänellä oli toisia. Hänen suureksi ihmeekseen hän sattui sittemmin kuulemaan teatteri seurueen kaupungissa, joka oli ottanut ohjelmaansa tämän hänen laulunsa ja se oli sillä kertaa heidän päänumeronaan.

I. W. W:n jäsenenä.

Niiden joukossa, jotka saattoivat kuulemaan Casey Jonesin, oli m. m. työläistoveri Miller. Hän oli silloin San Pedron osaston sihteerinä. Hän luonnollisesti piti velvollisuutenaan kehoittaa Casey Jonesin kirjoittajaa liittymään Industrial Workers of the Worldin jäseneksi. Sekä Joe Hill että hänen serkkunsa olivat iloisia liittyäkseen tähän järjestöön. Samalla he tulivat toimiviksi jäseniksi ilman viivytelyä. Tämä tapahtui 1910 eikä Joe Hill koskaan muuttanut San Pedron osastosta mihinkään toiseen osastoon ja hänen takkinsa rinnassa oli tämä hänen ensimmäinen nappinsa vielä silloinkin, kun hänen ruumiinsa poltettiin Chicagossa.

Joe Hill tuli kuuluisaksi nopeasti I. W. W:ssä. Hänen kuuluisuutensa levisi laulun kirjoittajana ja taiteilijana, mutta myöskin vallankumouksellisena, kapinallisena. I. W. W:ssä hän tapasi paikan, missä hän voi vapaimmin ja esteettömämmin esittää ajatuksensa. Kiinteästi hän oli aina toimessaan, joko työmaalla taikka sitten kotonaan kirjoittaen runojaan. Hänen mielensä ei koskaan ollut joutilaana. Vieläpä lepotunneillaankin hän yhtäkkiä saattoi päästää ilmoille runoutta ja siten kuten ne hänen mieleensä tulivat. Niitä hän sitten yön aikana korjaili ja valmisteli jotta ne olisivat miellyttäneet häntä itseään.

Joe Hill ei ollut tyhjäntoimittaja.

Päinvastoin, kuten hänen serkkunsa taikka monet hänen ystävästään, ei Joe Hill ollut koskaan maailman mies. Usein Holland vaati: "Tule Joe, pidetään hyvää aikaa." Tavallinen vastaus oli aina: "En voi, liian kiire." Hollan kertoo, että hän kun tuli kotiin, niin poikkeuksetta hän tapasi Joe Hillin kirjoittamassa runojaan välttämättä miten myöhä aika oli. Joella oli tapana kietoa hiuksiaan otsallaan, kun hän oli kumartunut lampun eteen pöytänsä ääressä. Joe oli myöskin erinomaisen kohtelias naisille ja tytöille heidän läsnäollessaan, mutta ei hän yleensä pitänyt tapanaan mennä heidän seuraansa sukupuolitarkoituksissa. Arturo Giovannitti eräässä teoksessaan mitä kuitenkin vähimmin tunnetaan, esittää, että I. W. W. laulujen tekijä ennemmin antoi henkensä, joutuen siten teloitettavaksi ennenkuin loukkasi naisen kunniaa. Tämä teos perustuu Joe Hillin oikeusjutulle. Jos Joe Hill olisi tavannut oikean naisen olisi hän voinut tehdä tällaisen. Kuitenkaan tuskin kukaan koskaan sitä totuutta tulee tietämään. Kuula, mikä oli hänen kädessään, joka johti hänen vangitsemi-

seensa, on vieläkin salaisuuden verhon peitossa. Joe Hill vei tämän salaisuuden mukanaan hautaan. Giovanittin mestarillinen draama joka tapauksessa on arvokas lisäys I. W. W. sekä koko maailman kirjallisuuteen. Sitä voidaan käyttää hyvällä syyllä työläistoverien puolustukseen kautta maan. Kaikissa suhteissa se on parempi kirjallinen tuote, mitä I. W. W. taholta, taikka minkä muun vallankumouksellisen järjestön taholta on tuotettu.

Jatkuvassa toiminnassa.

Joe Hill ei ollut koskaan eläessään tyttöjen poika, eikä hänellä koskaan ollut vakituista naisseuralaista. Jos hän koskaan kehenkään rakastui, ei se ollut mitään tilapäistä eikä kevyttä. Tässä asiassa hän oli yhtä perinpohjainen, kuten muutenkin.

Joe Hilliä ei koskaan tavattu joutilaisuudessa. Hän työskenteli uutterasti ja sen päälle teki raskaan työn kirjoittaessaan jatkuvasti järjestölle. Ei hän koskaan eläessään käyttänyt tupakkaa, eikä väkijuomia. Hänen toimintansa I. W. W. liitossa oli erinomainen. Hänen jäsenmaksunsa olivat aina täysin maksettu ja hän oli ensimmäisiä niistä, jotka kehoittivat järjestön propagandaa vietäväksi saippuaatikoilta työmaalle. Hän oli osallisena Fresno ja San Diegon puhevapustaistelussa. Tia Juanan taistelussa häntä Mexican sotilaat ampuivat reiteen ja voi vaivoin vain päästä tämän jälkeen Yhdysvaltain rajalle.

Kaiken kaikkiaan Hill asui San Pedrossa kolme vuotta. Kun hän lähti sieltä, oli hänen matkansa määrä tulla Chicagoon, mutta mitä tarkoitusta varten, ei siitä ole kenellekään tietoa. Matkallaan syystä taikka toisesta hän poikkesi Los Angeles'iin. Todennäköisenä tätä matkaa pidettiin, että hän halusi etsiä käsiinsä vanhan lapsuuden tuttavansa, joka kuulopuheiden mukaan piti olla sairaalassa. Tämän ystävän nimi oli West, eli Westergren. Hänenkin syntymäpaikkansa oli Jevlassa. Joe ei tätä toveriaan löytänyt Los Angeles'issa ja niin hän jatkoi matkaansa Chicagoon. Matkallaan Chicagoon hän kuitenkin poikkesi Salt Lake Cityyn tarkoituksella, kuten hän serkulleen kirjoitti, tavata siellä kaukaista sukulaistaan nimeltä Mohn.

Kuparitrustin uhrina.

Joe Hillin vangitseminen, tuomitseminen ja ampuminen Salt Lake Cityn vankilan pihalla, on niin yleisesti tunnettu, että siitä ei tarvitse tässä enää seikkaperäisesti kertoa. Tässä kaupungissa hän vain ehti olemaan noin kuukauden ajan ja tämän ajan hän käytti työläisten järjestämiseksi Bingham Canyonissa. Hänen menestyksensä täällä työläisten järjestämiseksi sai samalla kertaa kuparitrustin vihamielisen huomion osakseen. Hänen teloituksensa alkuperäisinä aiheuttajina olivat samat teollisuusruhtinaat verisine käsineen, jotka myöhemmin murhasivat Frank Littlen — ja aivan samasta syystä. Hänen teloituksensa tapahtui auringon valleudessa marraskuun 11 p. 1915. Hän oli taistelussa

loppuun asti ja antoi vallitsevalle järjestelmälle tuomionsa, joka johti hänen omaan kuolemaansa.

Joe Hill ei koskaan oikeuskuulustelunsa aikana maininnut serkkunsa nimeä, mahdollisesti pelosta, että hänet vangittaisiin myöskin ehkä osallisuudesta syytettyyn rikokseen. Holland tähän aikaan oli lakossa Prince Rupertissa, oikeammin lakkokomitean jäsenenä. Oikeudessa hän vain huomautti, että hänellä ei ole ketään sukulaista elossa, mutta kuitenkin luultiin hänen veljensä elävän Ruotsissa. Hänen isänsä ja äitinsä olivat kuolleet jo enemminkin kun hän tuli Amerikkaan.

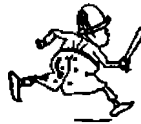
Syytön.

Joe Hill lähetti pienen ilmoituksen vanhalle toverilleen, Charles Rutbergille, kenen kanssa hän työskenteli laivassa. Tässä lausunnossaan hän vain sanoi: "En ole syyllinen". Tämä on nykyään ehkä koko maailman tunnustama päätös asiassa. Epäilemistäkään ei ole siinä, että Joe Hill oli kapitalis-

tisen järjestelmän laatiman oikeustragedian uhri.

Hänen ruumiinsa poltettiin Gracelandin hautausmaalla, Chicagossa, Ill. Tuhka lähetettiin I. W. W. -brancheille kautta maailman. Tällä tavoin täytettiin hänen viimeinen toiveensa, että kukat kasvaisi siellä, mihin tuhka lankee. Tämä kaikki hänen ruumiistaan. Mutta hänen laulunsa. Ne ovat saaneet suuremman kuulijakunnan, kuin mitkään samantapaiset laulut, mitä on koko maailmassa kirjoitettu millään kielellä. Näitä lauluja laulavat työläiset suurempina joukkoina, kuin koskaan ennen. Ne ovat kapina lauluja. Ne ovat todellisia taistelun lauluja ja ne vieläkin henkivät lämpöä ja elämän veren tuoreutta, mikä riistettiin irti nuoresta — urhokkuutta täynnä olevasta sydäimestä kuparitrustin palkkaamain telottajain kuulien lävistämänä 1915. Hänen viimeiset sanansa olivat: "Älkää murehtiko minua; järjestykää!"

Onko totta että: "EMME KOSKAAN UNHOITA?"

A. F. OF LABORIN TAVANMUKAINEN VUOSIKONVENTIONI

AMERICAN Federation of Laborin tämän vuotinen konventioni, joka vasta sitten pidettiin, ei ollut millään tavalla huomattavasti erikoisempi entisistä. Suuri joukko edustajia, jotka suurimmalta osalta olivat liiton suuripalkkaisia virkailijoita, kokoontui, kumartelivat toisiaan ja puhuivat ylevästi niistä "suurista" saavutuksista, joita viimeisen toimintavuoden kamppailut olivat mukanaan tuoneet.

Liiton viralliset asiapaperit, jotka konventsionille esitettiin, todistavat liiankin selvästi, että American Federation of Labor kulkee nopeasti ja varmasti häviötään kohden. Viimeisten kuudentoista kuukauden ajalla oli annettu joitakin kymmeniä lupakirjoja paikallisosastojen perustamista varten, mutta useampia oli lakannut toiminnasta. Liiton jäsenmäärä vuonna 1920 oli enempi kuin neljä miljoonaa, ollen tuo suurin saavutetuista summista. Nykyinen jäsenmäärä, konventsionille esitettyjen raporttien mukaan, on hyvän joukon vaille kolme miljoonaa.

Vaikkakin liiton jäsenmäärä on säännöllisesti laskenut viimeisten kolmen vuoden aikana, niin siitä huolimatta konventsionissa ja sen ajalla, ulosannetuissa lausunnois-

sa selitettiin kokonaan toisin. Vakuutettiin, että jäsenmäärä on "kasvanut suuremmissä" — viimeisen kymmenen vuoden ajalla. Seuraavassa konventsionissa, jos siihen mennessä käy niin että jäsenmäärä laskeutuu noin miljoonan, joudutaan kasvun mittapuuna käytettävä aika pidentämään — mahdollisesti viidellä eli kymmenellä vuodella.

Kuten sanottu, konventsionissa ei tapahtunut mitään erikoisempaa niiden mielestä, jotka ymmärtävät oikealla tavalla American Federation of Laborin historian ja sen tulevaisuuden. Mutta niille, jotka ovat nähneet ja selittäneet tuon liiton olevan edistystilassa, oli konventsioni kokonaan yllätykseksi. Nekin alkavat näkemään, osittain jo tunnustavatkin, toivottomuutensa. Idän suomalaisille työläisille edesottamisistaan kuuluisaksi ja tunnetuksi tullut Eteenpäin kirjoitti hiljattain tunnustuksen, jossa m. m. sanottiin seuraavasti:

"Me olemme uskoneet, että kilpaileva unionismi, jota tässä maassa niin kauvan on edesautettu militanttien taholta, on aiheuttanut senkin, että Gompersin masinan todellinen taistelukyky on heikko. Ja niin on ollutkin asian laita. Mutta tämä käsitys ei enää näytä vastaavan todellisuutta".